

Evanghelia zilei de duminică: Cristos în centrul vieții noastre

Evanghelia zilei de duminica a XII-a din timpul de peste an (ciclul C): „Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze!”. Urmarea lui Cristos nu înseamnă a ne alătura unui personaj al momentului, ci a ne depăși mereu pe noi înșine în iubire.

Evanghelie (Lc 9,18-24)

În acel timp, pe când se afla la o parte, în rugăciune, iar discipolii

erau cu el, i-a întrebat: „Cine spun mulțimile că sunt eu?”

Ei i-au răspuns: „«Ioan Botezătorul», alții «Ilie», iar alții că «a înviat unul dintre profeții cei vechi»”.

El le-a spus: „Dar voi cine spuneți că sunt?”

Atunci, răspunzând, Petru a zis: „Cristosul lui Dumnezeu!”

Dar el le-a interzis cu strictețe să spună aceasta cuiva, zicând: „Fiul Omului trebuie să sufere multe, să fie respins de bătrâni, de arhieriei și de cărturari, să fie ucis și a treia zi să învie”.

Apoi le spunea tuturor: „Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze. Căci cine vrea să-și salveze viața o va pierde, cine însă își va pierde viața pentru mine acela o va salva.

Comentariu la Evanghelie

Isus se află în rugăciune. Discipolii Săi Îl văd astfel, într-un mod uimitor, transfigurat, într-o legătură intimă cu Tatăl. Poate nu au întrebat cu cuvinte, dar Isus le-a interpretat privirea: „Oare cine este Acesta?”, spuseseră ei cu o altă ocazie (cf. Mc 4,4, Mt 8,27).

Și Învățătorul îi întreabă, la rândul Său. De multe ori, acesta era procedeul uceniciei: pe baza întrebărilor și a răspunsurilor.

„Cine spun mulțimile că sunt Eu?” (Lc 9,18). Odată cu această întrebare a Mântuitorului, se declanșează un fel de anchetă: Ioan Botezătorul, profetul Ilie, un alt profet din vechime care a înviat... Niciunul nu atinge ținta, în afară de Petru, îndrăzneț și direct: „Cristosul lui Dumnezeu!” (9,20). Poate că astfel

de întrebări s-au repetat de mai multe ori în timpul în care apostolii au conviețuit cu Isus. Știm despre un alt moment în care aceste cuvinte au fost ocazia manifestării vocației și a primatului lui Petru (cf. Mt 16,16-17).

Dar acum Domnul vrea altceva: dorește răbdarea noastră. Să nu ne alăturăm prea repede triumfului mesianic al lui Isus Cristos. Să știm că înainte de Înviere vine Crucea – și crucea noastră de fiecare zi. Așa cum amintea Papa Francisc: „Există întotdeauna riscul de a proclama un mesianism fals, de origine omenească, nu de la Dumnezeu. În consecință, începând din acel moment, Isus Își revelează treptat adevărata identitate, identitatea «pascală» pe care o regăsim în Euharistie. El explică faptul că misiunea Sa va atinge apogeul în gloria învierii, dar numai după umilirea crucii (...) Și noi am prefera un Mesia puternic, nu un slujitor

răstignit. Euharistia este cea care ne amintește cine este Dumnezeu. Și nu o face doar prin cuvinte, ci într-un mod concret, arătându-ni-L pe Dumnezeu ca pâine frântă, ca iubire răstignită și dăruită”[1].

Rugăciune – jertfă – Euharistie: iată treptele pe care trebuie să le parcurgă fiecare creștin, în toate timpurile, pentru a ajunge la Înviere, la Împărăția lui Mesia.

Să nu-L confundăm pe Isus cu un supererou sau cu o vedetă care apare în mijloacele de comunicare. Chiar personajele pe care le-au menționat discipolii la început ar putea fi, pentru ei, celebritățile aceluia moment: ca un mare profet care făcuse lucruri mărețe.

Riscul nostru este ca aceste personaje ale momentului să ne fure interesul pentru Cristos și pentru viața reală, care se petrece în micile noastre lupte zilnice. De aceea, Isus ne

amintește: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze!” (Lc 9,23) – continuă Domnul să ne învețe. Dar de ce această referire atât de directă la cruce, atunci când nici măcar nu apare acest instrument de supliciu în imaginația discipolilor? Isus vrea să-i pregătească pentru acel moment și pe noi să ne învețe că în viața creștinului există crucea – poate aparent neînsemnată, dar care trebuie să fie purtată în fiecare zi.

Această imagine profetică a purtării crucii este de folos și pentru noi astăzi, atunci când crucea se ivește la orizont sub forma efortului de a ne termina bine munca, a răbdării față de defectele semenilor noștri, a sarcinilor din familie, a nedreptăților și chiar a persecuțiilor atunci când vrem să fim consecvenți cu credința noastră.

Ne putem aminti și noi de sfatul
Învățătorului divin, citind din sfântul
Josemaría: „Ce frumoase sunt crucile
de pe vârfurile munților, de pe
marile monumente, de pe
catedrale!... Dar Crucea trebuie să fie
înfiptă și în măruntaiele lumii. Isus
vrea să fie înălțat chiar și acolo: în
zgomotul fabricilor și al atelierelor,
în tihna bibliotecilor, în gălăgia
asurzitoare a străzilor, în liniștea
câmpurilor, în intimitatea familiilor,
la adunări, pe stadioane... Acolo
unde un creștin își petrece viața în
mod onest, trebuie să pună cu
iubirea sa Crucea lui Cristos, care
atrage la Sine toate lucrurile”[2].

Sfânta Maria, care rămâne statornică
lângă crucea Fiului ei, ne va ajuta să
ne purtăm și noi crucea.

---

[1] Călătorie apostolică la Budapesta:
Sfânta Liturghie în Piața Eroilor din
Budapesta (12 septembrie 2021).

[2] Sfântul Josemaría Escrivá de
Balaguer, *Calea Crucii*, Stațiunea a XI-
a, nr. 3.

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-duminica-XII-c/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-duminica-XII-c/) (09.04.2026)